

ת"ד 3799/01/14 - מדינת ישראל נגד קורין חלימי- אין הופעה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

31 דצמבר 2014

ת"ד 3799-01-14 מדינת ישראל נ' חלימי

מאשימה	בפני נועה פראג לבוא, שופטת סגנית נשיאה מדינת ישראל ע"י ב" עו"ד בר דיין נגד
נאשם/ת	קורין חלימי- אין הופעה ע"י ב"כ עו"ד קריביצקי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961. להוראת חיקוק זו הוספה הוראת סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה שעניינה גרם תאונת דרכים, בה נחבל אדם חבלה של ממש.

להלן בתמצית עובדות כתב האישום:

ביום 21/04/13 בשעה 11:00 או בסמוך לכך, נהגה הנאשמת ברכב בתל אביב-יפו, ברחוב הרברט סמואל מצפון לדרום, והתקרבה אל מול הדולפינריום.

הנאשמת נהגה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, איבדה שליטה על רכבה. הרכב התקדם, סטה ימינה, פגע בקצה אי תנועה בנוי, המשיך לכיוון הכניסה לחניון הדולפינריום, פגע בתמרור 213 ובמונית שירות שעמדה במקום.

כתוצאה מהתאונה נחבלה נוסעת ברכבה של הנאשמת חבלה של ממש, בכך שנגרמה לה חבלת ראש, כמו כן נחבל נהג המונית, וניזקו כלי הרכב המעורבים והתמרור.

בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 22/04/14, השיב ב"כ הנאשמת לאשמה כדלהלן: "אני כופר, וטוען שהתאונה בלתי מנעית. דבורה נכנסה לרכב לתוך עין שמאל של הנהגת".

אין מחלוקת בין הצדדים לעניין קרות התאונה, עוצמתה ותוצאותיה. השאלה היחידה הינה, האם עומד

לנאשמת הסייג, שכותרתו "העדר שליטה", סעיף 34 לחוק העונשין, הקובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה, ולא היה בידו לבחור בין עשייתו לבין הימנעות ממנו, מחמת היעדר שליטה על תנועותיו הגופניות. לעניין אותו מעשה, כמו מעשה שנעשה עקב כפייה גופנית, שהעושה לא יכול להתגבר עליה, או תגובה רפלקטורית או עוייתית, בשעת שינה, או במצב של אוטומטיזם או של היפנוזה".

המעשה.

הנאשמת איבדה שליטה על מכוניתה. סטתה ימינה. פגעה בקצה אי תנועה בנוי. המשיכה בנסיעה, פגעה בתמרור ובמונית שירות, שעמדה במקום.

התוצאות.

ע/ת3, בוחן התנועה, ביקר במקום התאונה. העד ערך תרשים ת/6. דו"ח בוחן ת/4 ולוח תצלומים ת/7.

עיון בדו"ח הבוחן מלמד על עוצמת התאונה. מזג האוויר נאה. אור יום. ראות טובה. כביש אספלט תקין. שדה ראייה לפני פתוח עד לתחנת המוניות 60 מטר ללא הפרעה.

הנאשמת סוטה מנתיב נסיעתה. הנאשמת מתנגשת בעוצמה רבה במונית חונה. מכוניתה של הנאשמת ניזוקה קשות: "נזק רב לחזית הרכב... פגוש קדמי נתלש. מעיכה לכל החזית... מכסה מנוע התרומם. שמש חזית סדוקה. כנפיים מעל גלגלים תלושות וקרועות. נזק לגלגל ימני, שנמצא ללא אוויר. צמיג קרוע. פנסים קדמיים שבורים". (דו"ח בוחן. ת/4).

ע/ת2, בתה של הנאשמת: "היא בלמה חזק. זה היה נורא מהר. נתקענו במונית, ונפתחו כריות אוויר". (עמ' 14. שורה 18).

המונית ניזוקה: "נזק לחלק אחורי. כיוון מאחור לפני. מעיכה לטמבון...". (ת/4). התמרור נעקר ממקומו.

ע/ת1, נהג המונית, מתאר את שאירע: "החנתי את הרכב בחנייה שלנו. יש לנו חנייה מסודרת במקום... פתאום אחרי דקה אני עף מהמונית. עוד לא הספקתי לרדת מהמונית... נכנסתי להלם לכמה דקות... וראיתי רכב כמעט מרוסק אחרי". (עמ' 6. שורות 9-10). העד פונה לבי"ח, הוגשה תעודת רפואית שסומנה ת/1.

אמה של הנאשמת נחבלה קשה. חבלת ראש. איבוד הכרה. אשפוז בבית החולים. הנאשמת בהודעתה ת/3 מתארת: "אדם שהגיע, אמר שהיא נושמת, אבל לא מדברת... פינו אותה באמבולנס, כאשר היא מדממת מהאף ובמצח, וגם את בתי לקחו באמבולנס...". (שם. שורות 28-30). נחבל נהג המונית. נחבלה הנאשמת: "רק קצת מהחגורה". (ת/3. שורה 54).

מהירות הנסיעה.

המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש.

בעדותה בביהמ"ש אומרת הנאשמת: "אני לא זוכרת בדיוק כמה נסעתי, אך לא יותר מ-50 קמ"ש". (עמ' 12. שורה

19). בהודעתה בביה"ח: "מהירות של 50-60 קמ"ש, אני מעריכה". ההסבר לשוני במהירות הנסיעה: "לא רציתי לשקר לשוטר בביה"ח, לכן אמרתי שנסעתי במהירות של 50-60 קמ"ש". (עמ' 13. שורה 2).

הגורם לתאונה - גרסת הנאשמת.

בהודעתה, ת/3, שנגבתה בביה"ח לאחר התאונה, אומרת הנאשמת: "פתאום משהו כמו דבורה, יותר גדול מיתוש, בא לי לעין שמאל". (שם. שורה 16). אותו גורם: "משהו כמו דבורה, יותר גדול מיתוש", גרם לאובדן שליטה במכונית ולתאונה. "איך שסיימתי לנקות את העין מהזבוב, כבר עליתי על אי התנועה, וכתוצאה איבדתי את השליטה על ההגה. כי בגלל הזבוב נהגתי רק עם יד ימין לשנייה". (שורות 42-43).

המעבר מ: "כמו דבורה, יותר גדול מיתוש" ל: "זבוב" ל: "פתאום אני רואה דבורה ולא זבוב". (עמ' 12. שורה 9) מתרחש בביהמ"ש.

לאחר שהנאשמת נקטה פעמיים במילה "זבוב", ותיארה את החרק: "כמו דבורה, יותר גדול מיתוש", היא יודעת בביהמ"ש בעדותה, בוודאות, שמדובר ב"דבורה ולא זבוב". הנאשמת העידה: "זה לא זבוב. זה דבורה". אני כל הזמן אמרתי במשטרה דבורה. לא דיברתי בכלל על זבוב". (עמ' 13. שורות 11-12). הנאשמת מתרצת: "הייתי אחרי התאונה. סיפרתי לחוקר מה קרה, אבל זה היה מהר. העברית שלי לא טובה מאוד. זה דבורה". (עמ' 13. שורה 19).

הודעתה של הנאשמת בביה"ח הוגשה באמצעות גובה ההודעה ובהסכמת ב"כ הנאשמת, וגם כחלק מעדותה הראשית. הנאשמת אומרת: "אני מסרתי הודעה במשטרה. הכל אמת". (עמ' 12. שורה 8).

ההודעה שונה באופן מהותי מעדותה בפני. ראשית, לגבי תיאור החרק, שהפריע לנהיגתה וגרם לדבריה לאובדן השליטה במכוניתה, ושנית, לאופן בו הפריע לנהיגתה.

בהודעתה מציינת הנאשמת פעמיים, כי החרק נכנס לתוך עינה: "משהו כמו דבורה, יותר גדול מיתוש בא לי לעין שמאל. עם ידי ניסיתי להוציא אותו. ניגבתי את עיני, ממש לשנייה אחת". (שורות 16-17). "איך שסיימתי לנקות את העין מהזבוב, כבר עליתי על אי התנועה...". (שורה 42).

בביהמ"ש העידה הנאשמת: "לא נכנסה לי לעין הדבורה, אלא באה לכיוון העין שלי. לא נכנסה לי לעין". (עמ' 13. שורה 10).

ברור לנאשמת, שלא תוכל לטעון, שהדבורה נכנסה לעינה או שנעקצה ע"י הדבורה. עצם שינוי הגרסה מ: "כמו דבורה, יותר גדול מיתוש" ל"דבורה", מחייב שינוי הגרסה באשר לכניסה לעין. הנאשמת מוסרת הודעתה בביה"ח, ולו היה נותר סימן כלשהו בעינה, הייתה בוודאי מתלוננת בפני הרופא המטפל.

הנאשמת שבה ומתרצת השוני והסתירות בכך: "השוטר שאל אותי כל מיני דברים, אחרי 20 דקות שקרתה התאונה. הייתי עם אמא שלי במצב לא טוב בביה"ח". (עמ' 13. שורה 27).

כב' השופט קדמי בספרו "על הראיות" בעמ' 514, קובע: "הטעם המצדיק את החריג לגבי אמירות כאלו, נעוץ בכך, שהאמרה מהווה תגובה ספונטנית מיידית לאירוע מרגש פתאומי, בנסיבות שאינן מקימות יסוד לחשש שהתגובה כוזבת... כמו כן מלמד נסיון החיים, שבהתרגש אסון או מאורע, המטיל באדם זעזוע נפשי או מתח עצבים, הוא

מאבד זמנית את הפיקוח על דרכי מחשבתו ואת כושר התמרון הרגיל. הדברים הנאמרים על ידו ברגעים כאלו, ראויים לאמון מיוחד. התנאים בהם מוצאים ערובה לאמיתות הדברים, ויסוד להכשרתם כראייה, הם בעיקרם שלושה: א. אירוע הגורם התרגשות או זעזוע. ב. אמירת הדברים לפני שהתרגשות פגה, והניחה לאדם שהות להרהר או לתמרן. ג. שהדברים מתייחסים לנסיבות המקרה או האירוע (שהינו רלוונטי למשפט).

הנאשמת עומדת בשלושת התנאים, המבטיחים אמיתות הדברים. ואני רואה להעדיף הודעתה ת/3 על פני עדותה בפני.

ע/2, בתה של הנאשמת, ישבה לצדה ברכב. הבת מתארת: "אני התעסקתי בנייד שלי. פתאום, אני ראיתי את אמא שלי נכנסת לפאניקה. קלטתי מייד שיש חרק. ראו מייד שזה דבורה. לפי הזמזום שלה... היא ניסתה להזיז אותה... זה בטוח הייתה דבורה.... ראיתי את הדבורה וגם שמעתי אותה". (עמ' 14. שורות 15,18,24). "הבחנתי בדבורה. הדבורה הייתה ממש מול העיניים של אמא שלי... החלונות היו סגורים". (עמ' 15. שורה 5).

הבת, עדה מעוניינת. מחד הייתה עסוקה בטלפון הנייד שלה. מאידך, הבחינה היטב בדבורה, שנכנסה לרכב חרף היות החלונות סגורים.

הנאשמת בהודעתה בביה"ח, אותה ראיתי להעדיף על פני עדותה בפני, אומרת: "הבת שלי הייתה במחשב. האוטו שלי עלה על הזה...". (שורה 18). .."וניסיתי להחזיר את האוטו לנתיב... הבת שלי התחילה להרגיש, שמהו לא בסדר, כשעליתי על הזה בכביש, ושאלה אותי: 'אמא מה קרה?'". (שם. שורות 44-45).

לדאבוני, לא אוכל לתת אמון בעדה זו בהיותה עדה מעוניינת.

הסייג - העדר שליטה.

ב"כ הנאשמת טוען לאובדן שליטה ברכב בשל הדבורה, ולהגנת הסייג של העדר שליטה. לאחר שקבעתי, כי המדובר ב:"משהו כמו דבורה, יותר גדול מיתוש" או "זבוב", שפגע ככל הנראה בעינה של הנאשמת, וגרם לכך, שניגבה את עינה, ממש לשנייה אחת", אני קובעת, כי לא קמה לה הגנת הסייג.

בוחן התנועה, עת/3, נחקר בחקירה נגדית לעניין טענת הנאשמת, והוא משיב: העד: "אין לי בעיה עם הטענה של הנאשמת, אני לא יכול לשלול זאת, אני רושם זאת" (עמ' 10 שורה 7). "אני לא יכול לשלול שאיבוד השליטה היה בגלל דבורה/זבוב" (עמ' 10 שורות 13-14).... "אני חושב שגם אם זבוב מפריע לך או דבורה, זה לא סיבה לגרם תאונה". (עמ' 10 שורה 19).

מסקנתו של עת/3: "סוף התאונה מצביע על הרשלנות". (עמ' 10. שורה 15). "אני לא חושב, שזו סיבה לאיבוד שליטה".

"טענה כזו כל נהג יכול להעלות, מאוד קשה לוודא את הטענה הזו, גם אם משהו מפריע לנהיגה יש אחריות מסוימת לנהג, להאט את המהירות, למנוע, היא נוהגת בכביש, היא צריכה לשים לב ולפעול בהתאם". (עמ' 9 שורות 7-9).

ב"כ הנאשמת בסיכומי טענותיו, כותב בס"ק 9: "כמו כן מאשר העד, כי לא בדק, ומכאן לא יודע היכן הייתה הנאשמת, כאשר אותה דבורה נכנסה לעיניה של הנאשמת, וכי אינו יכול לשלול, כי הדבר קרה בתוך זמן התגובה של הנאשמת".

ראשית, אפילו הנאשמת בגרסתה המשופרת בביהמ"ש לא העיזה לטעון, כי הדבורה נכנסה לעיניה!

ושנית, הרי הנאשמת לא התבקשה להגיב. היה עליה להמשיך בנסיעה ישר. הנאשמת מכירה היטב הדרך. (שורות 38-39 לת/3). גם עה/2 העידה: "היא הסתכלה היטב על הכביש". (עמ' 14. שורה 23).

אין הדבר דומה כלל ועיקר לפסק הדין בעניין ההתעטשות, תד 1141/08 של ביהמ"ש לתעבורה באשדוד, עליו נסמך ב"כ הנאשמת. בתאונה זו, פגע הנאשם בהולכות רגל במעבר חצייה. מטעם ההגנה נשמע עד מומחה, וההתעטשות הוספה לזמן התגובה. ובכל זאת, נקבע: "חסרונם של ממצאים אובייקטיביים מטעם המאשימה, עמד בעוכריה. בנסיבות המיוחדות של התיק, ובעיקר לאור מכלול הליקויים, יחד עם גרסתו של הנאשם ועדות המומחה, יש לקבוע, כי הנאשם הצליח לכל הפחות לעורר ספק סביר באשמתו".

מטעם ההגנה לא נשמעו כל עדים לביסוס הטענה, שבזמן אובדן השליטה, הסטייה ימינה, הייתה הנאשמת נטולת יכולת בחירה. לא הורם הנטל לגבי התנהגות רפלקטורית או עוייתית. הנאשמת לא הייתה במצב של אוטומטיזם.

לא נשמעה ראיה בדבר פגיעה כלשהי בעין. לא נשמע מומחה לגבי התנהגות "האדם הסביר" במצב של הימצאות חרק ברכב, שייתכן ונכנס לעין. לא נשמעה עדות רפואית בדבר מצבה המיוחד של נאשמת זו.

בע"פ 70237/02 בת"א, נקבע: "די לעיין בנוסחו של סעיף 34 כדי להבין כי המחוקק התכוון לכך, שהעדר השליטה משמעותו מצב בו אדם נתון בחוסר אפשרות פיזית לבחור בין עשיית המעשה ובין אי עשייתו. במצב זה, אדם מופעל כאוטומט המופעל בידי כוח חיצוני...".

הנאשמת יכולה לנגב את עינה, ולהמשיך בנהיגתה.

בספרו על הדין בפלילים, כותב כבוד השופט קדמי בעמ' 52: "ככלל, גם כאשר מדובר באוטומטיזם שפוי - מן הראוי לבססו על עדות רפואית מתאימה, ורק לעיתים רחוקות ובנסיבות נדירות - תוך נקיטה בזהירות מרובה - יטה ביהמ"ש לבחון טענה כזו ללא בסיס רפואי". ו: "מקום שנאשם במשפט פלילי מבקש להתנער מהאשמה על סמך טענת אוטומטיזם, מצווה ביהמ"ש לבחון אותה בזהירות רבה, שלא יולך שולל על ידי מה שלאמיתו של דבר איננו אלא... המפלט האחרון של הגנה, הנידונה לכישלון מראש".

בוחן התנועה לא בדק הטענה, שכן אינו יכול לבדוק טענה זו. עמדתו היא, כי אפילו נכונה הטענה, לא אמורה הנאשמת לאבד שליטה על המכונית.

חזקה על הנאשמת, שביצעה את מעשיה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. סעיף 34 לחוק העונשין קובע חזקה שבחוק, שלצורך הפרכתה על הנאשמת לעמוד בנטל השכנוע.

בספרו, על הדין בעמ' 483, קובע כבוד השופט קדמי לעניין נטל ההוכחה: "נוהגות בהקשר זה הוראות הסעיפים 34 ו-34כב(2) לפיהן: מחד גיסא - חזקה על הנאשם, כי בשעת מעשה היה בר שליטה על תנועותיו הגופניות... ואילו מאידך גיסא - די בכך שנותר ספק סביר, שמא אכן נשללה ממנו יכולת הבחירה - והספק לא סולק - על מנת להנותו מן הסייג של העדר שליטה... הלכה למעשה מוטלת על הנאשם בהקשר הזה, חובת הראייה. הנאשם הוא זה שצריך להבטיח קיומה של תשתית ראייתית להקמתו של הספק האמור בסעיף 34כב(ב) ולעדויות שלו בהקשר זה - משקל נכבד ביותר ולא אחת מכריע".

אפילו לגרסתה המשופרת של הנאשמת בביהמ"ש: "ברגע שראיתי את הדבורה בלמתי, והזזתי את ההגה ימינה". (עמ' 13. שורה 25) נתונה בידה השליטה על מעשיה. הנאשמת יכולה לבחור בין סטייה ימינה ובלימה לבין המשך הנהיגה. "סובבתי את ההגה ובלמתי יחד". "הזזתי את ההגה, כדי להיות בצד. לא בלמתי מאחר ויש רכב מאחורי". (עמ' 13. שורות 22. 24). הנאשמת מתארת סדרה של פעולות רצוניות, המלוות בתוכנית, מחשבה ותודעה לעניין הרכב, שנוסע אחריה. "אם אני אעשה ברקס חזק, הרכב אחרי ייכנס בי". אין זו תגובה רפלקטורית. הנאשמת לא פועלת כ"אוטומטון".

התאונה, תאונה עצמית, והינה בבחינת "הדבר מדבר בעד עצמו". כנגד הנאשמת קמה חזקה שבעובדה, והיא חזקת "כלל הדרך". ההלכה החד משמעית המתבטאת ב"כלל חזקת הדרך", הינה כי סטייה של נהג למסלול נגדי מהווה הוכחה לכאורה לרשלנות.

בספרו "על הראיות", בעמוד 1687, כותב כב' השופט קדמי, תוך ציטוט מהפסיקה: "... אין זה טבען של מכוניות לסטות באופן פתאומי מנתיב נסיעתן....אם רכבו....סטה לפתע שמאלה עד כדי התחככות בגדר הביטחון, חזקה שהסטייה היא תוצאה של נהיגה רשלנית....חזקה זו מעבירה את הנטל הטקטי על שכמו של המערער....".

אני קובעת, כי הנאשמת לא עמדה בנטל.

הנאשמת נהגה ברשלנות. הנאשמת נהגה במהירות המירבית המותרת ואפילו מהר יותר, לדבריה. המהירות אמורה להיות הולמת תנאי הדרך. הימצאות חרק כלשהו ברכב, ואפילו כניסת דבורה במידה והחלונות פתוחים, מצויים במבחן הצפיות של נהג.

בע"פ 84/85 בביהמ"ש העליון, נקבע: "נהג הנוהג בכביש, אפילו בתנאים האופטימליים שתוארו, עשוי להיתקל באירועים שונים, שאף כי אין לומר שחובה עליו לצפות איזה מהם באופן ספציפי, הרי הם מהווים חלק מהסיכונים הרגילים והנורמליים הכרוכים בנהיגה בדרכים.....נהג סביר אינו יכול ואיננו חייב לכן, לצפות שבמקום מסוים בכביש יקרה אירוע ספציפי זה או אחר כגון אלה, אך הוא חייב להביא בחשבון את האפשרות שאירוע מסוג זה עלול לקרות לו במהלך הנסיעה. ככל שהוא נוהג במהירות רבה יותר, כן יקשה עליו לשלוט במכוניתו אם ייתקל באיזה מסיכוי דרך אלה".

"נאמר כבר לעיל כי נהג סביר חייב להביא בחשבון אירועים שונים שניסיון החיים מלמד שהם עשויים לקרות במהלך הנהיגה.....בנהגו במהירות מופרזת בנסיבות הוא יוצר סכנה שאם יארע איזה מאירועים אלה הוא יאבד את השליטה, זה סיכון צפוי, שתוצאותיו הקטלניות במהירות שייחסתי למערער אף הן צפויות".

במקרה זה נגרמה תאונת דרכים קטלנית בשל גורם זר מתערב והוא תקר בגלגל.

"אמת, האירוע שהתרחש בפועל...לא היה צפוי, אך אירוע זה שייך בקווי הכלליים לסוג אירוע....שהיה צפוי, ודי בכך כדי למנוע שלילתו של הקשר הסיבתי".

בספרו "על הדין בפלילים", חלק ראשון, בעמוד 110, כותב כב' השופט קדמי: "תאונה בלתי נמנעת היא זו אשר שום ראיית הנולד ושום אמצעי זהירות שאפשר לצפות להן באופן סביר מאדם רגיל ובר דעת לא יכלו למנוע אותה".

כאמור לעיל, הסייג לא קם לנאשמת. הנאשמת פעלה במודעות. כניסת או הימצאות חרק: "כמו דבורה, יותר גדול מיתוש" לרכב, מצוי במבחן הצפיות, והינו בבחינת גורם זר, אשר: "היה זה אך מימושה של הסכנה, שבעטייה חלה על

המערער חובת הזהירות... סכנה זו יכול היה המערער, וחייב היה לצפות. הוא אינו פטור לכן מאחריות בשל כך, שהסיבה המיידית והישירה לתאונה הייתה של הגורם הזר". (ע"פ 84/85 בימ"ש עליון).

הוכחו החבלות. הוכחו הנזקים לכלי הרכב (תצלומים). הוכחה הרשלנות.

לא נותר לי אלא להרשיע הנאשמת בעבירה, המיוחסת לה בכתב האישום.

להתייחס לפסק הדין של ההתעטשות.

לא נותר לי אלא להרשיע הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט' טבת תשע"ה, 31/12/2014 במעמד הנוכחים.

נועה פראג לבוא , סגנית נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת הראיות בעבירה של עבירה של נהיגה בקלות ראש , עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961. להוראת חיקוק זו הוספה הוראת סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה שעניינה גרם תאונת דרכים , בה נחבל אדם חבלה של ממש.

הנאשמת נוהגת משנת 93 בעברה 7 הרשעות קודמות.

התובעת עותרת לעונש של מאסר על תנאי, פסילה ממושכת בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

מנגד, מבקש ב"כ הנאשמת התחשבות ביהמ"ש בכך שהנאשמת כבר באה על עונשה בכך שאמה היא זו שנחבלה חבלות קשות של ממש.

מתחם הענישה ההולם הינו פסילה בפועל של מס' חודשים לפחות, פסילה על תנאי וקנס. וכל זאת בהתחשב בנסיבות התאונה ותוצאותיה שבמקרה זה הן קשות מאוד.

לאחר ששקלתי השיקולים כולם, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

עמוד 7

קנס בסך 2000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשים שווים ורצופים החל מיום 1.2.15.

במידה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולמו במועד, תעמוד היתרה לפרעון מיידי.

אני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים.

הפסילה תחל לא יאחר מיום 1.2.15 שעה 12:00.

אני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום ט' טבת תשע"ה, 31/12/2014 במעמד הנוכחים.

נועה פראג לבוא , סגנית נשיאה